

Το Καθήκον της Ευτυχίας

ΚΕΙΜΕΝΟ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Η γνήσια ευτυχία είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τη συναίσθηση των άλλων ανθρώπων. Η κίβδηλη ευτυχία περιλαμβάνει και αφορά μόνο τον εαυτό μας, για αυτό και είναι τόσο φευγαλέα.

Γιατί αυτά που μας ικανοποιούν εγωιστικά αφενός υπόκεινται στον νόμο της αέναης μεταβολής και συνεπώς χάνονται τόσο γρήγορα όσο αποκτήθηκαν, και αφετέρου βρίσκονται σε διαρκή αντιδιαστολή με αυτά που ικανοποιούν τους γύρω μας.

Όπως το σώμα μας αποτελεί μία ολότητα και δεν μπορεί να πάσχει ένα μέρος του, χωρίς να πάσχει στην ουσία το σύνολό του, έτσι και το σώμα της ανθρωπότητας αποτελεί μία (ασύλληπτη!) ολότητα και δεν είναι δυνατόν να πάσχει ένα (μεγάλο) μέρος του και το υπόλοιπο να μην πάσχει εξίσου.

Πώς είναι λοιπόν δυνατόν να είμαστε πραγματικά ευτυχισμένοι, όταν η «ατομική» και αποκομμένη ευτυχία ορίζεται ως κίβδηλη και η συλλογική ευτυχία φαντάζει ανέφικτη; Πώς είναι δυνατόν να είμαστε εμείς ευτυχισμένοι όταν οι γύρω μας υποφέρουν;

Και για να δώσουμε ένα απείρως τραγικό παράδειγμα, πώς είναι δυνατόν να είναι ευτυχισμένη η δική μας οικογένεια, όταν μία άλλη, διπλανή μας

οικογένεια έχει ξεκληριστεί από μία καταστροφική φωτιά που θα μπορούσε να είχε αποφευχθεί αν είχαμε λάβει έγκαιρα και συλλογικά τα κατάλληλα μέτρα;

Με λίγα λόγια, πώς είναι δυνατό να είμαστε ευτυχισμένοι, όταν οι δίπλα μας υποφέρουν, συχνά σε έσχατο βαθμό;

Είναι δυνατό, και δεν είναι μόνο δυνατό, αλλά είναι και υποχρεωτικό, όταν γνωρίζουμε ότι αυτός είναι ο *μόνος τρόπος* για να τους βοηθήσουμε, να τους θεραπεύσουμε, να τους λυτρώσουμε από τα αφόρητα βάσανά τους.

“Τίποτα άλλο δεν μας λυτρώνει παρά μόνο η ευτυχία, η χαρά, η θετικότητα, αυτή που εισπράττουμε και αυτή που νιώθουμε”.

Γιατί διαφορετικά δεν γίνεται παρά να συντριφθούμε μαζί τους στο τέλμα της απελπισίας, της απόγνωσης και της κατάθλιψης. Και τι θα τους προσφέρουμε τότε; Απολύτως τίποτα.

Θα ενδυναμωθούν με την απελπισία μας;

Όχι, θα αποδυναμωθούν ακόμη περισσότερο.

Θα ξαλαφρώσουν με την κατάθλιψή μας;
Όχι, θα επιβαρυνθούν ακόμη περισσότερο.

Μπορεί να χρειαστεί ακόμη και να υποστηρίξουν εκείνοι, εμείς (!), όταν θα μας δουν συντετριμμένους και αποκαμωμένους.

Πόσες φορές έχουμε εμείς οι ίδιοι υποστεί οποιαδήποτε δεινοπάθεια και ενώ έχουμε χρειαστεί την αμέριστη υποστήριξη των αγαπημένων μας ανθρώπων, έχουμε βρεθεί να τους υποστηρίζουμε εμείς;! Να τους παρηγορούμε λέγοντάς τους ότι αυτό που μας βρήκε (εμείς, όχι εκείνους!) δεν είναι το χειρότερο δυνατό και θα το ξεπεράσουμε (εμείς, όχι εκείνοι!).

Και γιατί συμβαίνει αυτό; Επειδή οι αγαπημένοι μας βάζουν τα προσωπικά τους συναισθήματα, πάνω από τα δικά μας. Ο πόνος και η ανησυχία που νιώθουν σε σχέση με μας, τους κατακλύζει σε τέτοιο βαθμό που δεν μπορούν πλέον να συναισθανθούν ότι αυτού του είδους η «υποστήριξη» δεν μας βοηθάει καθόλου. Ίσα-ίσα μας εξαντλεί και απομυζά ακόμη και τις τελευταίες μας δυνάμεις.

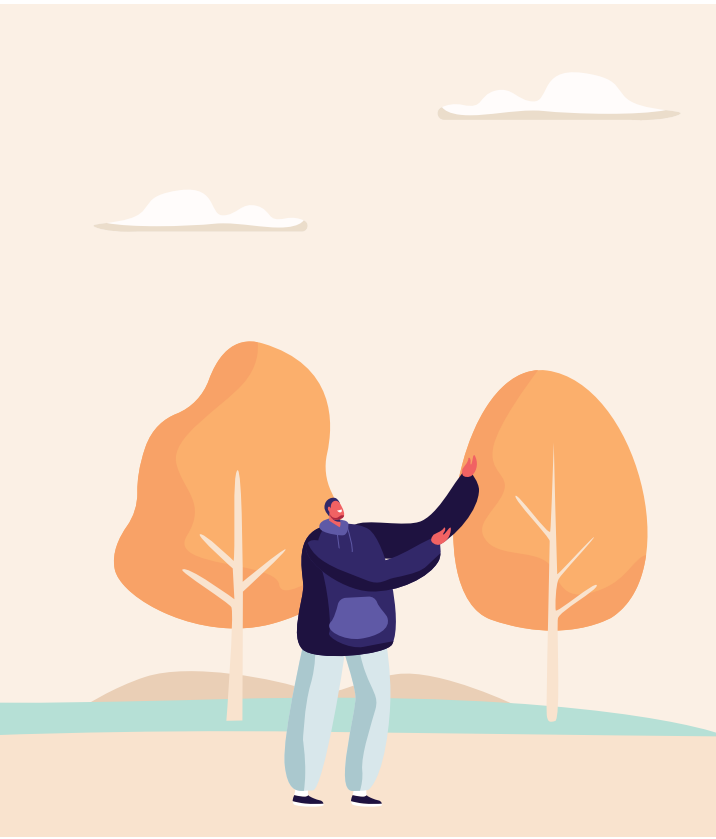
Και τι αναγκαζόμαστε να κάνουμε σε αυτή την περίπτωση; Βάζουμε στην άκρη τη δεινοπάθειά μας και υποστηρίζουμε τους αγαπημένους μας σε σχέση με τον δικό τους πλέον πόνο! Και τότε μπορεί να

φτάσουμε να είμαστε ακόμη και καλά μέσα στην κακοπάθειά μας! Και αυτό μπορεί να μοιάζει αληθινά παράδοξο, αλλά ταυτόχρονα αποδεικνύει πως μόνο η θετικότητα και η αυτουπέρβαση κάθε δυσκολίας και κάθε πόνου, λειτουργούν ενδυναμωτικά και θεραπευτικά.

Τίποτα άλλο δεν μας λυτρώνει παρά μόνο η *ευτυχία*, η *χαρά*, η *θετικότητα*, αυτή που εισπράττουμε και αυτή που νιώθουμε. Δεν αποτελεί συνεπώς ένα καθήκον μας να είμαστε ευτυχισμένοι, χαρούμενοι, θετικοί, εν μέσω οποιασδήποτε δεινοπάθειας και καταστροφής, όσο επώδυνη και αν είναι;

Αν αυτό είναι το μόνο που μπορεί να ενδυναμώσει όσους υποφέρουν, δεν είμαστε υποχρεωμένοι, όσο δύσκολο και αν μας είναι, να τους το προσφέρουμε;

Πώς όμως είναι εφικτό κάτι τέτοιο, όταν το δυσάρεστο γεγονός απειλεί να συντρίψει τόσο εμάς όσο και τους άμεσα εμπλεκόμενους; Όταν είμαστε αντιμέτωποι με την καταστροφή, την αρρώστια, τον θάνατο, την αδικία και τη δυστυχία, πώς είναι δυνατόν να είμαστε εμείς θετικοί, χαρούμενοι και ευτυχισμένοι; Θα πρέπει να είναι κανείς φτιαγμένος από πέτρα, θα ισχυριστούμε. Ή το ακριβώς αντίθετο: να είναι άκρως ευαίσθητοποιημένος στον πόνο των άλλων ανθρώπων έτσι ώστε να

“Ακόμη και αν αρεσκόμαστε συχνά να αμφισβητούμε την καθαυτή ύπαρξη αυτού του Δημιουργού και φτάνουμε ενίοτε μέχρι και να τη χλευάζουμε, η αλήθεια είναι ότι στις ακραίες συνθήκες, όταν υποφέρουμε πέρα από κάθε ανθρώπινη φαντασία, πάντοτε κάτι μέσα μας Τον επικαλείται”.

συνειδητοποιεί ότι η προσωπική του αποδυνάμωση και συντριβή δεν εξυπηρετεί κανέναν, και συνεπώς είναι υποχρεωμένος να τη θυσιάσει! Όσο δύσκολο και αν του είναι, θα πρέπει να βρει μέσα του μία Πηγή Δύναμης, η οποία θα του επιτρέψει να υπερβεί τον ανυπέβλητο πόνο που του δημιουργεί η άκρα ευαισθησία του, έτσι ώστε να είναι χρήσιμος στη δεινοπάθεια των συνανθρώπων του.

Και ποια μπορεί να είναι αυτή η εσωτερική Πηγή μίας Δύναμης που υπερβαίνει κάθε ανθρώπινη λογική και κάθε ανθρώπινο συναίσθημα; Που μπορεί να νοηματοδοτήσει ακόμη και το πιο παράλογο και ακατανόητο γεγονός, όπως είναι αυτό του θανάτου; Και ακόμη χειρότερα, του πρόωρου θανάτου.

Αυτή η πηγή βρίσκεται εντός μας και σχετίζεται αποκλειστικά με τον Δημιουργό μας, με τον Ποιητή αυτού του ασύλληπτου σύμπαντος με τα άπειρα θαύματά του, συμπεριλαμβανομένου του ανθρώπου.

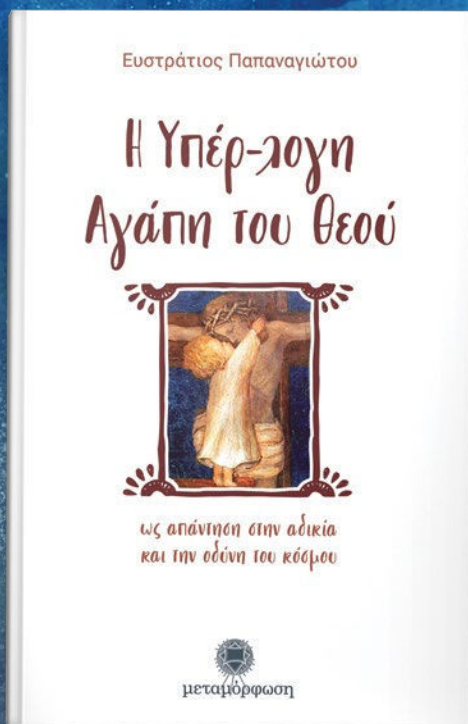
Ακόμη και αν αρεσκόμαστε συχνά να αμφισβητούμε την καθαυτή ύπαρξη αυτού του Δημιουργού και φτάνουμε ενίοτε μέχρι και να τη χλευάζουμε, η αλήθεια είναι ότι στις ακραίες συνθήκες, όταν υποφέρουμε πέρα από κάθε ανθρώπινη φαντασία, πάντοτε κάτι μέσα μας Τον επικαλείται. Και αυτό το «κάτι», το οποίο συνήθως δεν συνειδητοποιούμε

μέσα στην «εύκολη» καθημερινότητά μας, είναι το πνεύμα μας, ο καθαυτός πυρήνας της ύπαρξής μας, που πάντοτε επικαλείται τον Δημιουργό του, με τους πιο οικείους όρους: «Λάβετε πνεύμα που σας κάνει υιούς, μέσω του οποίου φωνάζουμε «Αββά Πατέρα» [Προς Ρωμαίους 8:15].

Και Τον επικαλείται για να αντλήσει από την Πηγή κάθε πραγματικής δύναμης, εκείνη τη χαρά, εκείνη την ευτυχία που μπορεί να θεραπεύσει τα πάντα και να προσδώσει νόημα ακόμη και εν μέσω του απόλυτου παραλογισμού (όπως είναι το να χάνεις ένα μέλος της οικογένειάς σου ή ακόμη και όλη σου την οικογένεια, μέσα σε μία «συνηθισμένη» και όμορφη κατά τ' άλλα ημέρα):

«Όπως με αγάπησε ο Πατέρας, και εγώ αγάπησα εσάς· μείνετε στην αγάπη τη δική μου. [...] Σας τα είπα αυτά για να μείνει μέσα σας η χαρά μου και η χαρά σας να είναι πλήρης. Αυτή είναι η εντολή μου, να αγαπάτε ο ένας τον άλλον, όπως εγώ σας αγάπησα. [...] Και τη χαρά σας κανείς δεν θα σας την αφαιρέσει!» [Ιωάννης 15:9-12, 16:22]. ●

Νέα κυκλοφορία από τις εκδόσεις Μεταμόρφωση

Ευστράτιος Παπαναγιώτου

Η Υπέρ-λογη Αγάπη του Θεού

Αυτό το έργο απαρτίζεται από τρία αλληλένδετα μέρη.

Στο πρώτο μέρος, γίνεται λόγος για την επονομαζόμενη «αδικία» του κόσμου και την ευθύνη μας για αυτήν.

Στο δεύτερο μέρος, γίνεται λόγος για τη γνωστή σε όλους μας «οδύνη της ανθρωπότητας» και για την ουσιαστική δυνατότητα γνήσιας (αυτο)υπέρβασής της.

Στο τρίτο μέρος, γίνεται λόγος για την υπέρ-λογη Αγάπη του Θεού, που αποτελεί τη γνήσια απάντηση σε όλα τα αγωνιώδη ερωτήματά μας, την ουσιαστική λύση σε όλα τα βασανιστικά προβλήματά μας.